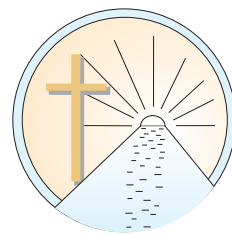
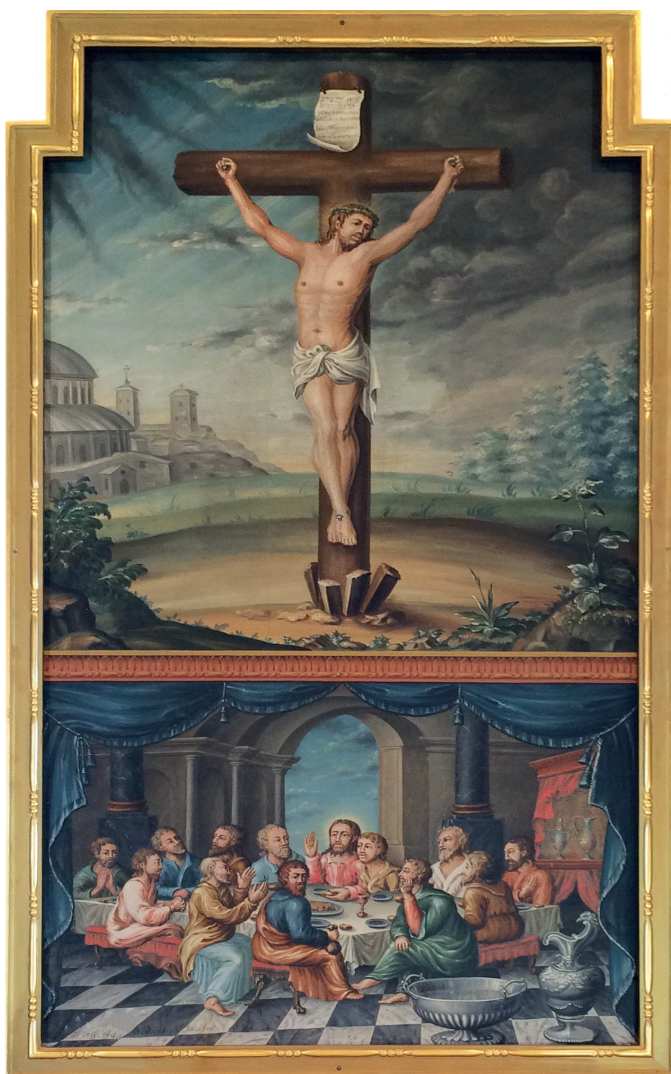


SIONS

Missionstidning

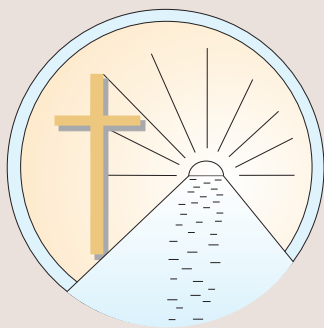


Nr 4/2026



Han blev
genomborrad
för våra brott,
slagen för våra
synder. Straffet
blev lagt på
honom för att
vi skulle få frid,
och genom
hans sår är vi
helade. Vi gick
alla vilse som
får, var och en
gick sin egen
väg. Men all
vår skuld lade
Herren på
honom.

JESAJA 53:5-6



UTGIVARE

Laestadianernas
Fridsföreningars förbund r.f.

ANSVARIG REDAKTÖR

Vesa Pöyhtäri
Jakobsgatan 41 A
68600 Jakobstad
vesa.poyhtari@lff.fi
+358 44 217 5410

REDAKTIONSRÅD

Joel Ahlvik, Magnus Enlund,
Kristian Gäddnäs, Eva Hag-
näs, Karl-Henrik Snellman
och Jerry Sundkvist

LAYOUT

Firma David Forsblom
Tfn +358 50 408 6989
david.l.e.forsblom@gmail.com

ISSN 1455-8882 (print)

ISSN 2490-0869 (web)

TRYCK

Forsberg Print&Package
Group Oy

SIONS

Missionstidning

Nr 4/2026

REDAKTÖRENS HÄLSNING

Var finns Jesu kropp för mig? 4-5

Älskar du mig? 6-7

Guds folks hemlängtan 8-9

Om att tacka Gud i allt 10-11

Filippus – församlingstjänare
och evangelist 12-13

Stilla veckan 14-15

BARNATRO Jesus – Guds offerlamm 16-17

UNGDOMSFLIK Q&A – del 1:
förlåtelsen och nådastolen 18-20

VAR DAGSTRO Tankar om framtiden 21

Allt är möjligt för den som tror 22-23

INSÄNDARE En gåva given av nåd 24-25

Minnesord över Sven Granholm 26

Information om prenumerationer 27

Kommande helgdagar

Palmsöndagen • JOH 12:1-8 • *Ärans konung på förnedringens väg*

Skärtorsdagen • JOH 13:1-15 • *Den heliga nattvarden*

Långfredagen • JOH 19:16-30 • *Guds Lamm*

Påskdagen • JOH 20:1-10 • *Kristus är uppstånden*

Annandag påsk • JOH 20:11-18 • *Mötet med den Uppståndne*

Första söndagen efter påsk • JOH 21:1-14 • *Uppståndlsens vittnen*

Andra söndagen efter påsk • JOH 21:15-19 • *Den gode herden*

Tredje söndagen efter påsk • JOH 17:11-17 • *Guds folks hemlängtan*

BEKÄNNELSESKRIFTERNA

Stora katekesen / Åttonde budet

Utom vår egen kropp, vår äkta maka och timlig egendom hava vi ännu en skatt, vilken vi ej heller kunna undvara, nämligen vårt goda namn och rykte; ty det går ej att leva bland människorna vanfrejdad och föraktad av alla. Därför ville icke Gud, att nästans namn, ära och heder lika litet som hans penningar och ägodelar skola berövas honom eller lida skada, utan att var och en må få njuta heder inför hustru, barn, tjänstefolk och grannar. För det första syftar den närmaste meningen av detta bud, såsom orden lyda: »Du skall icke bära falskt vittnesbörd«, på rättegångar, då en stackars oskyldig anklagas och fälles med hjälp av falska vittnen så att han straffas till liv, gods eller ära.

För att vi må undvika denna odygd, skola vi hava akt på, att det icke för någon är

tillåtet att offentligt tala dömande och klandrande om sin nästa, även om han ser honom synda, så framt han icke har särskilt uppdrag att döma och straffa. Det är nämligen en avsevärd skillnad mellan det att döma synd och det att veta om synd. Du må väl veta om en synd, utan att du därför har rätt att döma däröver. Se och höra, att min nästa syndar, kan jag väl; men att omtala det för andra, därtill har jag ingen befallning.

[...] Sådana kallas alltså bakdantare, vilka icke låter det stanna vid att veta om synden, utan gå vidare och gripa in i domarens ämbete, och när de få veta om något litet felsteg av en annan, så föra de det vidare till alla vinklar och vrår samt finna en glädje i att få röra i en annans smuts, såsom svinen, vilka vältra sig i träcken och rota däri med tryne. +

HELGSAMMANKOMSTER

- 3.4 Långfredag, Närvilä
- 4.4 Stilla lördagen, Risöhall
- 5.4 Påskdagen, Flynnängen
- 6.4 Påsk annandag, Näs
- 12.4 Bosund
- 19.4 Skutnäs, Lepplax
- 26.4 Punsar

STILLA VECKANS AKTLÄSNINGAR

- Måndag • JOH 18:1–27 • *Jesus i Getsemane*
Tisdag • JOH 18:28–40 • *Jesus förhörs*
Onsdag • JOH 19:1–16 • *Jesus döms*

*Tidigt den första veckodagen,
medan det ännu var mörkt,
kom Maria Magdalena ut till
graven och fick se att stenen
var borta från graven. Hon
sprang därifrån och kom till
Simon Petrus och den andre
lärjungen, den som Jesus äls-
kade, och sade till dem: »De
har tagit bort Herren från
graven, och vi vet inte var
de har lagt honom!«*

JOHANNESVANGELIET 20:1–2

Var finns Jesu kropp för mig?

»DE HAR TAGIT BORT HERREN
FRÅN GRAVEN, OCH VI VET INTE
VAR DE HAR LAGT HONOM!« (JOH 20:2)

Nya testamentets påskberättelser är häpnadsväckande ärliga. Av texterna får man inte fram någon bild av en enad lärjunga-grupp som, full av stark tro, skulle ha haft allt i skick bara Judas inte hade funnits med med sin otro och sitt svek. Människans svaghet – även de blivande ledarnas svaghet och otro – framställs öppet. Mänskligt sett kunde man ha väntat sig att historien skulle ha berättats på ett sätt som dölde ledarnas brister för att göra det lättare för dem att ha auktoritet och leda Kristi kyrka efter Kristi himmelfärden.

Men så blev det inte. Den Helige Ande ledde författarna att skriva just så som det skrevs. Varför gjorde han det, kan man fråga? Varför var det viktigt att även Jesu närmaste beskrevs som människor med nästan ingen tro alls? Ingen av dem trodde på Jesu ord om uppståndelsen. Varför blev lärjungarnas otro så viktig att lyftas fram?

Kristi kyrkas huvuduppgift är att vittna om Jesu uppståndelse. En som vittnar blir ett bättre redskap för Gud när hon först känner människans naturliga förmåga – och framför allt dess gränser. Lärjungarna, som fick möta den uppståndne Jesus med sina fysiska ögon, kunde utifrån sin egen erfarenhet förstå hur oerhört svårt det är för en människa att begripa och tro på Guds gärningar om man inte med bara ögon har själv sett. Därför kunde de visa nåd mot andra människor och med tålamod berätta och vittna gång på gång för att hjälpa dem att tro.

Eller hur? Tänk att lärjungarna hade sett Jesu makt och myndighet över dödens kraft när de fick bevittna hur Lasarus, genom Jesu ord, bars levande ut ur graven, fortfarande inlindad i bindlarna. Ändå var det omöjligt för dem att tro att Jesus själv kunde uppstå. Också kvinnornas budskap – att någon hade tagit bort Herren från graven – bar ingen kristen tro i sig. Det var en sorg över en död Jesus.

»... DUKEN SOM HADE TÄCKT
HUVUDET. DEN LÅG INTE TILLSAMMANS
MED BINDLARNÄ UTAN HOPVIKT
PÅ ETT STÄLLE FÖR SIG.« (JOH 20:7)

Några veckor tidigare hade lärjungarna sett Lasarus bli uppväckt från de döda. Ändå såg de egentligen inte Lasarus själv först, utan bara bindlarna som täckte hans kropp – tätt lindade runt kroppen och duken som täckte ansiktet och huvudet. Först när bindlarna togs bort kunde de se honom. Men med Jesus var det annorlunda. Vad vittnar Gud för oss genom sättet Jesus uppstod?

Petrus och Johannes sprang till den tomma graven och såg bindlarna ligga kvar på sina platser, ordnade såsom huvudduk för sig och kroppslinne för sig – exakt så som de hade lagts runt kroppen. Jesus hade försvunnit genom bindlarna utan att de hade öppnats.

För Kristi kyrka betyder detta att Jesu uppståndelsekropp är av ett annat slag: den är samtidigt fysisk och ändå inte bunden av den fysiska världens naturlagar.

Därför var Jesu uppståndelse annorlunda än Lasarus. Lasarus fick tillbaka livet

i sin gamla kropp – den återupplivades. I Jesu uppståndelse skedde en »ny skapelse«: en förhärligad kropp, ett nytt sätt att leva kroppsligt, ett liv som inte är bundet till de fysiska begränsningar våra kroppar har.

Lärjungarna såg senare Herren i hans kropp – en kropp med sår i händerna och i sidan – när han plötsligt stod mitt ibland dem bakom låsta dörrar. Han knackade inte och behövde inte att dörrarna öppnades. I sin förhärligade kropp kunde han vara synlig och osynlig, som med Emmausvandrarna: han gick med dem, välsignade brödet, och »försvann ur deras åsyn« just när han räckte dem det välsignade brödet. Texten säger inte att han gick bort – bara att han blev osynlig för dem.

JESUS ÄR MED OSS IDAG – KROPPSLIGT MEN OSYNLIGT

Jesus är med oss här i världen, kroppsligt. Vi ser honom inte, men han är närvarande. När Kristi kyrka gör det uppdrag hon fått – att göra alla folk till Jesus lärjungar – då är Jesus med henne. Han ger sig själv och hela sin frälsning till en människa genom

ordet och de heliga sakramenten. På så sätt förenas våra dödliga kroppar med hans förhärligade kropp, så att det Paulus säger blir verklighet: *»Ni har ju dött, och ert liv är dolt med Kristus i Gud. När Kristus träder fram, han som är vårt liv, då ska också ni träda fram i härlighet tillsammans med honom.»* (Kol 3:3–4). Vi lever i honom fastän vi inte kan se honom.

Kära vän i Kristus! Du behöver aldrig vara ensam. Kristus bor i dig. Du är förenad med honom i det heliga dopet genom den tro som Gud verkar (Kol 2:12). För nådeförbundets skull får du också söka trygghet i avlösningens ord som vittnar för oss igen och igen att *»allt är förlåtet i Jesu namn och i hans försoningsblod«*. Därför får du äga trygghet i Herren Kristus Jesus varje stund, för du lever redan nu uppståndelselivet med Kristus och i Kristus. Vad kan vara tryggare än att få äga löften Gud gett oss?

Kristus är uppstånden. Ha en välsignad påsk! ✚

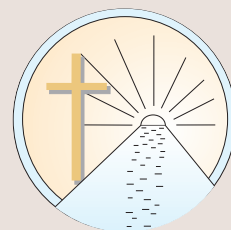
Vesa Pöyhtäri

LFF:S MISSIONSFOND – GE EN GÅVA SOM LEVER VIDARE

Kom och bygg framtiden för LFF:s verksamhet. Till skillnad från många andra insamlingar används inte missionsfondens donationer direkt i verksamheten. I stället förvaltas kapitalet av en särskild arbetsgrupp, och det är endast den årliga avkastningen som går till missionen.

FÖR PRIVATPERSONER OCH FÖRETAG. Missionsfonden lämpar sig särskilt väl för större engångsdonationer – till exempel minnesgåvor och testamenten – men alla gåvor, såväl stora som små, är varmt välkomna. Det är viktigt att gåvor till fonden inte ersätter det stöd som i dag bär upp LFF:s ordinarie verksamhet, utan får ses som ett kompletterande och långsiktigt stöd.

SÅ KAN DU BIDRA. Ett särskilt konto har öppnats för fonden: FI72 5567 0720 2436 78. Du kan även donera via MobilePay på numret 29186 .



STYRELSEN FÖR LFF

Älskar du mig?

ANDRA SÖNDAGEN EFTER PÅSK

EFTER PÅSKEN HADE LÄRJUNGARNA återvänt till Galileen. Petrus hade föreslagit att de skulle gå och fiska eftersom uppdraget som människofiskare inte verkade speciellt framgångsrikt. Han hade förnekat sin Herre: »Jag känner inte den mannen« (Matt 26:72). Även om Jesus förutspått det hade han i sitt högmod deklarerat: »Även om alla andra överger dig, så skall jag inte göra det« (Matt 26:33). Dessutom hade han tillrättaviserat Jesus gällande hans lidande och fått världens avhyvling: »Gå bort ifrån mig, Satan« (Matt 16:23). De hade också bråkat om vem som skulle få sitta närmast Jesus i Guds rike. Han skämdes. De hade fått vandra med Herren själv, Messias, världens Frälsare, men nu hade de förbrukat allt. Fanns något kvar av Jesus kallelse och uppdrag?

Då uppenbarar sig Jesus på stranden. Även om Petrus, sin vana trogen, ivrigt hoppar i sjön, medan de övriga rodde båten i land, var det säkert en skara lågmälda och molokna fiskare som mötte Jesus. För Petrus

brände skammen över att ha förnekat Jesus i både hjärta och ögon. Han hade ju inte haft en chans att tala med Jesus privat efter påskens händelser.

Älskar du mig? Jesus står inte där och pekar finger och säger »vad var det jag sade, Petrus?« Nej, hans kärlek till Petrus är så djup att han kommit från himmelens härlighet och gått ända ner i dödsriket för hans skull. Jesus upprättar Petrus innan han hunnit bekänna, tala ut eller be om förlåtelse. Det är inte bara Petrus han möter där på stranden. Det är dig och mig han möter idag. På samma sätt som vi är delaktiga i samma synder och samma skam som Petrus får vi också del av samma nåd och förlåtelse, upprättelse och kärlek som Jesus visar honom. Jesus ser på dig idag, på samma sätt som han såg på Petrus vid Genesarets strand. Det är inte meningen att vi som Guds barn skall gå omkring och känna skuld och skam hela livet. Jesus har försonat allt detta på korset. De goda nyheterna för

dig och mig är att vi alla är rättfärdiggjorda genom Jesus Kristus. Genom hans blod är våra synder förlåtna och genom hans uppståndelse har vi del av det eviga livet. Jesus säger: »*För mina lamm på bete.*«

Älskar du mig? Jesus visar Petrus att hans kallelse som lärjunge inte hade förändrats trots att han hade varit högmodig, självgod, förnekad, sprungit bort och tänkt återvända till sitt tidigare liv som fiskare. Det samma gäller dig och mig. Som Guds barn behöver vi inse att vår kallelse kvarstår trots våra felsteg och impulser. Vi faller, men vi reser oss igen och lyfter på nytt blicken mot Jesus Kristus, trons upphovsman och fullkomnare. Jesus säger: »*Var en herde för mina får.*«

Älskar du mig? Jesu upprättelse av människosläktet är inte tomma ord. I stället för att bara säga »du är förlåten« visar Jesus i stället förlåtelsens konsekvens genom ett förnyat förtroende. Jesus vill att Petrus skall förstå att försoningen fullständigt utplånar allt som hänt och att kallelsen som människofiskare står kvar. Han är fortfarande den klippa som Jesus skall bygga sin församling på (Matt 16:18). Guds kärlek och förlåtelse uppenbarar sig alltid genom upprättade relationer. Så är det också mellan oss människor. Ett tecken på sann förlåtelse är en totalt ny relation. Vi kan se varandra i ögonen igen. Vi tänker och talar gott om varandra. Vi vill tjäna varandra igen. Vår vänskap är återställd. Jesus säger: »*För mina får på bete.*« +

Matias Gädda

Nu kommen är vår påskafröjd

Nu kommen är vår påskafröjd.
Vi lovar Gud i himlens höjd.
Med glada hjärtan sjunger vi:
Vår trälomstid är nu förbi.

Ja, Gud har lossat syndens band
och ryckt all makt ur Satans hand.
Vår Herre, som har mänskan kär,
för oss på korset offrad är.

Vårt påskalamm, o Jesus Krist,
är du förutan fel och brist.
I striden ger du oss ditt stöd
och styrker oss med himmelskt bröd.

Ur gravens mörker stod du opp,
och därför är du allt vårt hopp.
Befria oss från dödens lag,
skänk liv med dig på domens dag.

Vi tackar dig som dödens makt
har under dina fötter lagt.
Vi prisar dig som allt förmår,
o Son och Ande, Fader vår!

Psalmboken nr 89



Guds folks hemlängtan

TREDJE SÖNDAGEN EFTER PÅSK

Därför ger vi inte upp. Även om vår yttre människa bryts ner, förnyas vår inre människa dag för dag. Vår nöd, som är kortvarig och lätt, bereder åt oss en överväldigande härlighet, som väger tungt och varar i evighet. Vi riktar inte blicken mot det synliga, utan mot det osynliga. Ty det synliga är förgängligt, men det osynliga är evigt.

ANDRA KORINTIERBREVET 4:16–18

DETTA KYRKOTEMA HANDLAR OM den hemlängtan som Guds folk bär på. Den här korta texten berör att vi inte ska tappa modet eller ge upp medan vi är på väg mot vårt himmelska mål.

Aposteln Paulus börjar med ordet »därför«, vilket pekar tillbaka på det han just sagt. Han har uppmuntrat församlingen i Korinth med att samme Gud som vid skapelsen befallde ljuset att lysa ur mörkret nu har låtit ljuset lysa i våra hjärtan »för att kunskapen om Guds härlighet i Kristi an-

sikte ska stråla fram«. Men Paulus fortsätter att förklara att även om Jesu ljus har lyst upp våra hjärtan, så är denna skatt vi bär inte något som kommer från oss själva. Gud har lagt den i oss. Ja, vi äger den, men Gud har gett den åt oss. Därför säger han att vi bär denna underbara skatt i lerkärl – i vår svaga mänskliga kropp – för att den överväldigande kraften ska vara Guds och inte vår. Gud ger inte den ära som tillhör honom åt någon människa.

Paulus fortsätter att tala om sig själv och

sina medarbetare, och till oss, och säger att även om de är ansatta, rådvilla, förföljda och nedslagna, så är de ändå inte utan utväg, inte rädlösa, inte i förtvivlan och inte övergivna. Hur kan det vara så? Paulus säger att de alltid bär Jesu död i sin kropp, för att också Jesu liv ska bli synligt i deras kropp.

Detta döende är något som vi ständigt får lära oss. Guds Ord pekar ofta på Jesu död. Paulus sade till och med att han inte ville tala om något annat än Jesus Kristus och honom som korsfäst. Den naturliga människan säger: »Vad är det för slags Gud som skulle gå med på att bli korsfäst? Vi vill ha en mäktig Gud.« Och vi har en Gud som är mäktig och full av kraft, men det är en Gud som »utblottade« sig själv och blev människa. Gud valde att uppenbara sig i människan Jesus Kristus, som var fullt ut människa och fullt ut Gud. Gud valde att sända sig själv genom sin Son till korset för vår skull. Bibeln säger att han som inte visste av synd blev gjord till synd för vår skull. Vi kan till och med säga att Jesus föddes för att dö – för vår skull, för att ta vår synd på sig. Den första Adam föll i synd och måste därför dö, men Jesus Kristus, den siste Adam, led döden och levde, för att vi skulle få leva. Det är märkligt för vårt naturliga sinne, men Bibeln säger att Guds vägar är mycket högre än våra. Gud vill att vi ödmjukar oss under hans vilja och hans frälsningsplan.

Så när Paulus säger »därför«, är det av denna anledning som vår text säger att vi inte ska tappa modet. Vi ska inte söka svar och lösningar i oss själva. Vi kan egentligen inte heller sätta vårt hopp till andra människor. Vi kan fortsätta att lyfta blicken mot Jesu ansikte. Vi dör bort från oss själva och våra syndiga böjelser, men lever i Kristus. Genom hans stora nåd, genom tron på hans Son, har Gud frälst oss. Paulus fortsätter och påpekar att vår yttre människa – vår

kropp – faktiskt bryts ner, även om det sker långsamt. Det känner vi alla. Men vår inre människa förnyas dag för dag. Jag vill verkligen inte måla upp mig själv som någon som känner sig stark eller modig på insidan. Så är det inte. Men jag vill återigen, tillsammans med Bibeln, peka på Jesus: »Kristus i oss, härlighetens hopp.« Vi kan och bör förvandlas genom förnyelsen av vårt sinne, som Paulus också skriver. Vi är nya skapelser i Kristus. Vår text säger att vi har lidanden – vissa av oss många fler och svårare än andra. Ändå kallar Paulus dem »lätta« jämfört med den »oerhört tunga och eviga« härlighet som väntar. Om vi bara kunde se med trons öga hur mycket tyngre och mer överväldigande den härligheten är än allt i detta liv. Som sångförfattarna skriver: »våra synder, fast de är många, är förlåtna«, och »mitt hem är i himmelen«.

Jag vill uppmuntra dig, kära bror och syster i Kristus, oavsett i vilket tillstånd du befinner dig. Om du går igenom en svår tid, om du har förlorat något, om du är nedstämd, om någon har gjort dig djupt besviken, om du kämpar med frestelser och synd. Petrus säger att vi kan ha tider av bedrövelse, men att detta är en del av vår tros prövning. Låt oss försöka minnas, som Petrus skriver, att trons mål är våra själers frälsning.

Paulus uppmuntrar oss i den sista versen av vår text att fortsätta rikta vår uppmärksamhet mot det som inte syns, snarare än det som syns omkring oss. Vi kan vara som Abraham, som väntade på en stad med fasta grundvalar, vars byggmästare och skapare är God. Det är en evig stad, det himmelska Jerusalem. Även om vi inte ser den, väntar vi genom tron på samma stad. Må Gud stärka vår tro och ge oss kraft att fullborda loppet. ✚

I Guds frid, Ken Helmes

”

Tacksamhet är alltså inte bara en känsla, utan också ett val. Vi behöver välja att rikta blicken mot det vi har, istället för det vi saknar.

Om att tacka Gud i allt

NÄR VI LÄSER BIBELN märker vi att tacksamhet är en central och självklar del av det kristna livet. Bibeln uppmanar oss gång på gång att tacka Gud – inte bara när det känns lätt, utan i livets alla omständigheter. I 1 Thess 5:18 skriver Paulus: »*Tacka Gud i allt. Detta är Guds vilja med er i Kristus Jesus.*» Vad innebär det att tacka Gud i allt och varför ska vi göra det?

I de stunder då livet är ljust och hoppfullt känns Paulus uppmaning inte speciellt svår. Det är lätt att vara tacksam när solen skiner, hälsan är på topp, jobbet rullar på, ekonomin är stabil, familjen mår bra och man får det bönesvar man bett om. Samtidigt är det så lätt att ta sådant för givet. Minns vi verkligen att stanna upp och tacka Gud när det går bra? I Jakobs brev (1:17) läser vi att »*allt det goda vi får och varje fullkomlig gåva*

är från ovan. « Hur ser du på de gåvor du fått? Som något du äger och har rätt till eller något du har fått att förvalta? Hur förhåller vi oss till framgångar och bönesvar? Ger vi äran åt Gud eller fylls vi med stolthet över vad vi lyckats med? Jag tror att tacksamhet håller oss ödmjuka. Ödmjuka i relation till våra medmänniskor och inför en Gud som har all makt att både ge och ta.

Paulus uppmaning att tacka Gud i allt känns inte alls lika självklar när vi utsätts för provningar och lidande av olika slag. Då sätts ofta vår tacksamhet på prov. Speciellt när man är mitt inne i en provning kan det vara svårt att se att den skulle föra något gott med sig. Ibland ser man välsignelserna klarare när man är ute på andra sidan, men ibland förstår vi inte alls Guds vägar. Kanske inte förrän i himlen. Trots det får vi lita på att *»allt samverkar till det bästa för dem som älskar Gud«* (Rom 8:28). Tacksamheten får bli ett uttryck för förtrostan på Guds godhet även när vi inte förstår. Det handlar inte om att vi ska förminska eller förneka känslorna av smärta och sorg. Vi både får och ska möta dem. Samtidigt vill Gud att vi kommer till honom med sådant som tynger och oroar oss. När vi inte själva orkar får vi vila i att Han bär oss. Han har lovat att vara med oss. Och, om vi i provningen orkar tacka, så kommer vi att märka att det finns en enorm styrka i det. Tacksamheten lyfter vår blick och hjälper oss att, åtminstone för en stund, kunna se förbi det svåra, tunga och mörka.

Vi har ibland en tendens att ställa ultimatum för tacksamheten. Sedan när jag får ett nytt jobb, bara vi blir friska, om Gud ger mig den livskamrat jag så länge bett om, när Gud botar mig från den här sjukdomen eller bara vi får ett barn. Då ska jag vara tacksam. Det finns dock flera problem

med en sådan syn på tacksamhet. Dels förminskar vi Guds allsmäktighet och det faktum att hans vägar och tankar är så mycket högre än våra. Dels har vi inga garantier på att Gud svarar på det sätt vi tänkt oss eller att livet blir som vi planerat. Risken är stor att det för oss in i besvikelse, bitterhet och missunnsamhet. I Paulus uppmaning finns inga förbehåll. Vi ska tacka Gud i allt. Tacksamhet är alltså inte bara en känsla, utan också ett val. Vi behöver välja att rikta blicken mot det vi har, istället för det vi saknar. Då blir våra välsignelser tydligare. Genom att välja tacksamhet flyttar vi även fokus bort från oss själva och våra egna behov. Då kommer vi att ha lättare att tjäna Gud och andra människor med de gåvor vi fått. Eftersom vi inte har några garantier på jordisk rikedom eller goda yttre omständigheter behöver vi en stabilare grund att bygga tacksamheten på.

Vad ska då vara grunden till vår tacksamhet? Det finns sammanfattat i Joh 3:16: *»Så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son, för att var och en som tror på honom inte ska gå förlorad utan ha evigt liv.* « Gud älskade oss, dig och mig, så mycket att han sände sin egen Son att dö för oss. I vårt ställe. Helt oförtjänt, av ren nåd. Genom Jesus öppnades dörren för oss. Genom Jesus fick vårt liv mål och mening. En djupare mening än något annat i världen kunde ge oss. Oberoende av vilken livssituation vi befinner oss i eller hur våra yttre omständigheter ser ut är Jesus densamme – igår, idag och i evighet (Hebr 13:8). Vi får komma till honom med allt vi bär på. Och, vi får hålla fast i hoppet om att vi en dag ska få vara tillsammans med honom i evigheten. Det, om något, är väl orsak till tacksamhet. ✚

Mirjam Nybacka



Under Guds ledning når evangeliet åter nya folk.

I det åttonde kapitlet i Apostlagärningarna läser vi om hur en Herrens ängel talar till Filippus. Han får i uppdrag att bege sig till en öde väg som leder från Jerusalem till Gaza.

Filippus

FÖRSAMLINGSTJÄNARE OCH EVANGELIST

I EN SERIE MED BETRAKTELSE över Bibelns människor möter vi som första person församlingstjänaren och evangelisten Filippus. Bibeln vittnar om två olika Herrens tjänare som bar namnet Filippus. Den förste var aposteln Filippus. Han var en av de tolv som valdes direkt av Jesus. Aposteln Filippus är ännu med då Filippus insätts i sin tjänst, som en av sju församlingstjänare. I Apostlagärningarnas sjätte kapitel läser vi om hur Filippus kallas och välsignas till tjänst i en tid då antalet lärjungar växer.

I församlingen i Jerusalem hade det uppstått spänningar mellan grekisktalande och hebreisktalande judar och detta märktes speciellt vid matutdelningen. Misstro och spänningar bland Guds folk behöver åtgärdas under Guds ledning. Apostlarna kallade därför samman hela lärjungaskaran. Man ger rådet att utse sju män, *»som har gott anseende och är uppfyllda av Ande och vishet«*. Sedan skulle apostlarna ge dem uppgiften att tjäna medan apostlarna fick ägna sig åt bönen och ordets tjänst. *»Det är inte bra att vi försummar Guds ord för att göra tjänst vid borden.«*

Alla de församlade gillade förslaget och så valdes Stefanus, Filippus och fem andra till församlingstjänare. *»Dessa för-*



de de fram dem inför apostlarna, som bad och lade händerna på dem.»

Talet sju är i bibeln fullkomlighetens tal och antyder här att det som skedde var enligt Guds vilja och att Kristus själv leder sin församling. *»Och Guds ord hade framgång och antalet lärjungar i Jerusalem växte kraftigt.»*

Filippus tid för tjänst i församlingen i Jerusalem blev inte lång. Efter att Stefanus stenats bröt det ut en svår förföljelse mot församlingen. Alla utom apostlarna skingrades över Judeen och Samarien. Men Gud ger kraft och mod åt sina tjänare att fortsätta tjänsten, även när svåra tider med motstånd och förföljelse kommer. *»Den Ande som Gud ger gör inte tjänaren modlös, utan är kraftens, kärlekens, och självbehärsknings Ande«* (2 Tim 1:7).

Lukas vittnar om hur de som skingrades sedan gick omkring och predikade evangeliet. *»Filippus kom ner till staden Samaria och predikade Kristus för folket.»* Filippus var insatt i tjänst under bön och handpåläggning. Och Gud verkade kraftigt genom Ordet. Man höll sig endräktigt till det som Filippus predikade. I staden Samaria blev det stor glädje. Där Guds evangelium tas emot i tro föder det också glädje.

Under Guds ledning når evangeliet åter nya folk. I det åttonde kapitlet i Apostlagärningarna läser vi om hur en Herrens ängel talar till Filippus. Han får i uppdrag att bege sig till en öde väg som leder från Jerusalem till Gaza. Filippus lämnar nu väckelsen i Samarien, för att möta en etiopisk hovman. En man som varit i Jerusalem och nu i sin vagn läser om Jesus, hur någon liksom ett får förs bort till att slaktas.

Filippus stiger upp i vagnen och utifrån profeten Jesajas ord predikar han evangeliet för hovmannen. När Filippus fullgjort sitt uppdrag i Kristi tjänst rycker Herrens Ande bort Filippus, *»och hovmannen såg honom*

inte mer, men fortsatte glad sin resa«. Filippus går omkring och predikar evangeliet i alla städer, tills han kommer till Cesarea. Guds ord vittnar inte närmare om Filippus tjänst i den staden. Lukas beskriver ändå i kapitel 21 hur han själv tillsammans med Paulus kommer till Cesarea. Där tar man in hos evangelisten Filippus och stannar sedan flera dagar hos honom. Filippus hade fyra ogifta döttrar som hade profetisk gåva. Vi märker att den Helige Ande inte övergett sin tjänare. Filippus hade blivit välsignad med familj och barn. Och välsignelsen går vidare.

Paulus uppmanar Herrens tjänare att leva värdigt den kallelse de fått. *»Var ivriga att bevara Andens enhet genom fridens band.»* Kristus gav några till apostlar, andra till profeter, andra till evangelister och andra till herdar och lärare. *»De skulle utrusta de heliga till att utföra sin tjänst att bygga upp Kristi kropp.»* Målet är enhet i tron och i kunskapen om Herren Jesus.

Filippus tjänst blev att vittna om Jesus. Den här tjänsten finns ännu i Guds församling. Nordens folk behöver få höra budskapet om Jesus. I sitt avskedsbrev till Timoteus skriver Paulus. *»Men var du sund och förnuftig i allt, bär ditt lidande, utför en evangelists gärning och fullgör din tjänst.»*

Kraft till tjänst är en evangelists lön här på jorden. Du som fått möta Jesus och bli delaktig av evangeliets glädje. Dela frimodigt din glädje med dina nära, med dina grannar och arbetskamrater och dem som Gud ställer i din väg. Evangeliet om riket, om Jesus når idag ut till alla folk. Därför får du med förtröstan och frimodighet fullgöra din tjänst. Må Filippus få vara en förebild för oss alla att vittna om Jesus där vi går fram. Evangeliet är en Guds kraft till frälsning. ✚

Kristian Gäddnäs

Stilla veckan

PALMSÖNDAGEN ÄR BÖRJAN på Stilla veckan och firandet av påskens mysterium; det vill säga, »Gud som världens hemlighet«. Observera inte gåta, utan trons mysterium, Gud som hemligheten i Kristus (Kol 2:2). På palmsöndagen red Jesus, ärans konung, in i Jerusalem mot lidande och död. Här finner vi redan nyckeln till påskens hemlighet, ty redan namnet påsk innefattar rörelse eller för att anspela till palmsöndagens evangelium, ett ridande in i lidande. Biskop Melito av Sardes (†180) frågar i sin predikan Om påskan: »Vad är påskan?» och ger svaret genom en ordlek i det grekiska språket: »Den har sitt namn av det som skett, av *pathein* (gå igenom, rida in) på vilket följer *paschein* (lida, *patos*), som i sin tur för till *pascha*«, det vill säga, påskan.

Vid kära vänners bortgång påminns vi om vad som skedde under Stilla veckan, Kristi lidandeshistoria, framför allt långfredagens händelser. En gammal regel vid inläring är devisen repetition är all kunskaps moder. Det gäller framför allt

andlig kunskap. Om Nordens apostel Ansgard (†865) heter det att han idisslade Guds Ord, att betrakta Guds Ord under bön. Med repetition menar jag, att jag vid kära vänners bortgång, flera gånger citerat inledningen i långfredagspredikan ur Anders Nohrborgs (1725–1767) postilla Den fallna människans salighetsordning. En kuriositet är att jag själv, en i allt syndig kristen, predikat i hans predikstol! Hur har jag värdigt kunnat stå i hans predikstol? Ett svar torde finnas hos Martin Luther i hans Heidelberg disputation 1518. Den sista tesen gäller oss alla; jag och du läsare! Tesen är uttryck för korsets teologi till skillnad från en härlighets teologi: »syndarna är vackra och sköna, då de blir / är älskade, de blir inte älskade, för att de är vackra och sköna«. Denna tes kan vi förstå endast i ljuset av hur starkt Luther betonade människans syndfullhet till skillnad från hans samtids optimistiska och ytliga människosyn. Denna människosyn är lika aktuellt idag som för femhundra år sedan.

Nohrborg inleder predikan på långfredagen med att citera den äldre vise kung Salomo i Predikarens bok: »Bättre gå till sorgesus än till glädjesus. Ty det är slutet för alla människor och den som lever bör ta det till hjärtat [...]. De visas hjärtan är i sorgens hus, dårarnas hjärtan i glädjes hus.« (Pred. 7:3, 5).

Nohrborg skriver att om det är till uppbyggelse att vara i sorgesus, så är det ännu mer till väckelse, att vara närvarande vid en människa död, ty då blir man påmind om alla människors slutliga existentiella bestämmelse: »vi skall alla en gång dö« (Hebr 9:27). Det utesluter inte insikten att vi lever i Guds närvaro och får glädjas åt livets gåva (Apg 17:28). Nohrborg påpekar sedan något ytterst viktigt: »I synnerhet kan det inte vara utan frukt och nytta, att vara närvarande vid en kristens död och se, hur stilla och nöjd, hur väl beredd, hur full av Guds Andes kraft och tröst, trots mången kamp och mörka stunder, vilka till slut klarnar, den kristne insomnar i sin Frälsares sköte och går till vila från sitt arbete«. Nohrborg uppmanar oss alla att be med Bileam: »Må jag dö de rättfärdigas död, må mitt slut bli som deras.« (4 Mos 23:10).

Vad är ämnet Nohrborg predikar över på palmsöndagen? Den Heliga Nattvarden, det som kyrkofäderna kallade »odödlighetens läkemedel«. Nohrborg skriver: »Jesu

kärlek visar sig i att vi i, med och under välsignat bröd och vin i nattvarden får äta hans heliga kropp och dricka hans blod, till syndernas förlåtelse, frälsning och evigt liv. Jesus säger 'Den som äter mitt kött och dricker mitt blod har evigt liv och jag skall låta honom uppstå på den yttersta dagen'«. Det samma gäller det heliga dopet som enligt Paulus innebär konkret delaktighet redan här och nu i Kristus Jesus död och uppståndelse från de döda (Rom 6:4–5). I Guds mysterium bekräftas paradoxen »redan nu – ännu inte«.

Lidandet i Stilla veckan och den långa lördagen med sin tystnad – Guds Ords död – har kyrkan inte något svar på denna tystnad. Från denna tystnad förs vi att ta del av Påskdagens glädjebudskap: »Kristus är sannerligen uppstånden!« Ett budskap för levande och döda (Rom 14:8–9)! Jesaja (25:6–8) såg i sin uppenbarelse Herrens festmåltid, som fullbordas vid den mänskliga tidens slut, när Kristus överlämnar riket åt Fadern (1 Kor 15:24–28). Jesus säger, att han inte dricker av det som vinstocken ger, förrän på den dag då han dricker det nytt tillsammans med oss i hans Faders rike, då när Guds rike kommer i dess fullkomlighet (Matt 26:29, Mark 14:25, Luk 22:18).

HERREN Sebaot skall på detta berg
(Sion) göra en festmåltid för alla folk.
Han skall för alltid göra döden om intet,
ty HERREN har talat.

” Från denna
tystnad förs vi
att ta del av
Påskdagens
glädjebudskap: »Kristus är
sannerligen uppstånden!«

Till minnet av Greta-Stina Helgesson f. Östman (1943–2024), Helena Byfält f. Östman (1954–2016) och Lars-Erik Östman (1944–2023). Greta dog på palmsöndagen, Helena i Mikaeli och Lasse på julafton.

Gustav, Per, Johan, Stefan Östman samt
Benita Östman f. Tylli med familjer
genom Ola Byfält med familj



Jesus – Guds offerlamm

KÄRA BARN! Hoppas att allt är väl med dig. Det är alldeles snart påsk och vi får fira det som kristna i alla tider firat under påskan. Ja, vadå? Varför firar vi egentligen påsk? Jag tror nog att du hört det många gånger förr, men det är så viktigt att jag kommer att berätta om det ändå.

Det är så att det handlar om ett djur. Ett alldeles speciellt djur. Du vet säkert att det berättas om många djur i Bibeln. Där står om åsnan som Josef och Maria använde när de red till Betlehem, där Maria sedan skulle föda Jesus. Där står också om åsnan som Jesus använde när han red in i Jerusalem. Du har kanske också läst om kor i Bibeln, om duvor, kameler, lejon, hästar och många fler djur.

Vet du vilket djur som nämns flest gånger i Bibeln? Jo, det är faktiskt fåret och dess

unge, lammet. På många ställen i Bibeln, både i Gamla och Nya testamentet, berättas det om dessa djur. Det står att vi människor är som får med Jesus som vår herde. Han älskar oss, tar hand om oss och leder oss varje dag. Men du kanske inte har tänkt på att det också står om Jesus som ett lamm. Nu menar man förstås inte att Jesus var ett lamm när han gick på jorden, utan det är en bild, ungefär som när vi säger att någon har ett hjärta av guld.

Varför kallas då Jesus för Guds offerlamm? Och vad har lammet med påskan att göra? På Jesu tid var lammet något värdefullt. Man tog hand om det och ibland offrades ett lamm till Gud för att visa ånger och be om en ny start. Du minns kanske den första påskan då Israels folk skulle få lämna Egypten. Kvällen före uttåget

skulle man stryka blod från ett felfritt lamm på dörrposten till sina hus för att bli räddade. Det var ett tecken på att man hörde till Guds folk. Man gjorde så och Gud räddade dem, de kunde lämna slaveriet i Egypten och börja resan till det land som Gud lovat dem.

En dag många år senare pekade Johannes Döparen på Jesus och sa: »Se Guds Lamm som tar bort världens synd!«

Jesus var inte ett lamm som gick på fyra ben, men han var mild och god, precis som ett lamm. Han hjälpte människor, förlät dem och stod på de svagas sida. När Jesus senare gav sitt liv så gjorde han det av kärlek. Inte för att han måste, utan för att han ville visa hur mycket Gud älskar alla människor. Precis som lammet i berättelserna i Bibeln så ställde sig Jesus i vårt ställe, för att vi skulle få hopp, förlåtelse och en ny början.

Därför kallas Jesus för Guds offerlamm. Det visar på en kärlek som är större än räds- la, ondska och död. Det kan du tänka på när du i kyrkan eller bönehuset hör att man talar och sjunger om Guds Lamm som tar bort världens synder. Då menar man Jesus

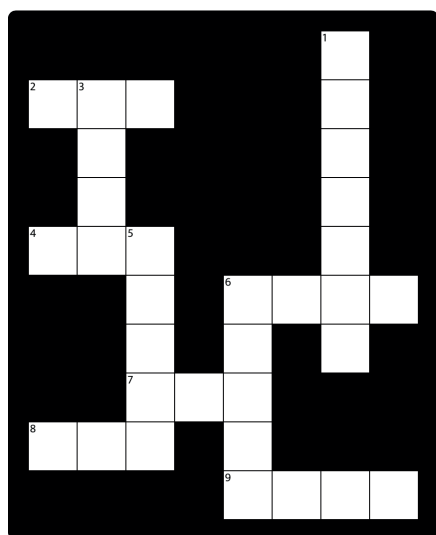
som dog för oss för att öppna vägen till Fadern och himlen för oss. Jesus var helt utan synd och den enda som kunde rädda oss. Det kostade allt för honom, men han gjorde det ändå. För din och min skull.

Det här är så stort och så viktigt. När vi förstår vad Jesus gjorde för oss, så fylls våra hjärtan av tacksamhet och våra munnar med lovsång. Vi vill tacka Jesus för det stora han gjorde. Han valde att dö för att vi skulle få leva. För evigt. Därför firar vi påsk.

Tack, käre Jesus, för att du valde döden för vår skull. Tack för att du räddade oss. Hjälp oss att förstå mer och mer av vad det här betyder i våra liv och hjälp oss att sprida det vidare åt andra som ännu inte hört eller förstått. Tack för att vi får fira påsk i år igen. Tack för att du har all makt, också över döden. Du dog och uppstod för att vi skulle få evigt liv. Välsigna alla barn och familjer, ja alla kristna i hela världen denna påsk.

I Jesu namn, amen. +

Susanna Östman



VÄGRÄTT

- 2 Djur som ofta symboliserar Guds folk.
- 4 Stort havsdjur som slukade Jona.
- 6 Fågel som Noah skickade ut från arken först.
- 7 Djur som talar med Eva i Edens lustgård.
- 8 Rovfågel som Gud använder som bild för beskydd
- 9 Kallas Jesus för: Guds

NERÅT

- 1 Många av Jesu lärjungar var detta.
- 3 Djur som Jesus red på in i Jerusalem.
- 5 Symbol för styrka, kallas Juda stam.
- 6 Djur som Jesus säger är lättare att få genom ett nålsöga än att bli rik och komma in i Guds rike.

Q&A • del 1

Förlåtelsen och nådastolen

Jag, Kevin, har fått trosfrågor via e-post. Jag har med tillstånd av frågeställarna sammanställt en artikel i två delar där jag besvarar dem. Det är roligt att ungdomar tar tron på allvar. Jag finns som ungdomsarbetsledare till för ungdomarna och jag besvarar mycket gärna både frågor skriftligen, såväl som bokade samtal och diskussioner. Ifall man har olika saker som tynger hjärtat får man också gärna ta kontakt för själavårdssamtal.

Här nedanför följer frågorna som är *kursiverade*, som modifierats för att säkerställa anonymiteten på frågeställarna. Mellanrubrikerna är mina egna och har formulerats enligt frågorna.

VAD BETYDER NÅDASTOLEN FÖR OSS IDAG?

Fråga: *I Rom 3:23–26 skrivs det om en nådastol där Gud förlåter synderna. Enligt en tolkning som vi nyligen läste tolkas denna bibelvers så att, denna nådastol blivit satt i Guds församling för att människor ska få sina synder förlåtna genom olika tjänare. Vidare påstods det att nådastolen inte finns i ensamheten. Vad betyder nådastolen för oss idag?*

Svar: Begreppet nådastolen, som ordagrant betyder »soningsställe» är inte så ofta använt i Nya testamentet. Det används endast två gånger, och det finns i Rom 3:25 och Hebr 9:5. Till en början kan vi säga att det syftar på locket som fanns ovanför förbundsarken som fanns inne i det allra heligaste. I förbundsarken fanns flera saker, bl.a. lagens tavlor, dvs. de tio buden. In i det

allra heligaste där förbundsarken fanns fick endast översteprästen komma med blod en gång om året för att sona för folkets synder. Vi ser att dessa yttre föreskrifter om offrande i Gamla förbundet gällde fram till tiden för en bättre ordning. (Hebr 9)

I Nya testamentet förstår vi i Hebr 9–10 att översteprästen som kommer med blod och stänker det på locket till förbundsarken är en förebild för det fullkomliga som skulle komma, nämligen Kristus. Han är den som både är översteprästen och den som bär fram offerblodet. Han bär inte fram något djurs blod, utan han bär fram sitt eget blod. Det är det blod som rann för dig och mig när han fastspikades på korset och dog som ett offerlamm. Det är också denna stora högtid som vi firar denna månad (april 2026). I Romarbrevet står det om nådastolen:

»Honom har Gud ställt fram som en nådastol genom tron på hans blod. Så ville han visa sin rättfärdighet, eftersom han i sitt tålmod hade lämnat de tidigare begångna synderna ostraffade. I den tid som nu är ville han visa sin rättfärdighet: att han både är rättfärdig och förklarar den rättfärdig som tror på Jesus.« (Rom 3:25–26)

När det gäller begreppet nådastol och ifall den finns i Guds församling, så är det rätt i den bemärkelsen – att man i en sann församling visar himmelen öppen genom Jesus Kristus för ångrande syndare. Däremot ska man vara försiktig med begreppet Guds församling så att man inte plötsligt stänger himladörren för andra människor som inte besöker våra sammanhang. Då är Jesus bara en nådastol för vissa. Det finns troende i andra sammanhang än i de laestadianska sammanhangen. Enligt luthersk tro finns Guds församling där Ordet rätt förkunnas och sakramenten rätt förvaltas. Ju tydligare församlingens tjänare lyfter fram Jesus som korsfäst för våra synders skull – och hur Gud vill förklara den rättfärdig som tror på honom desto mer tröstade och tros-vissa blir församlingsmedlemmarna.

Att nådastolen inte skulle finnas i ensamheten skulle bli en katastrof för oss ifall det skulle stämma. Detta, eftersom vi dagligen syndar, speciellt när det gäller våra tankar, men också saker som vi underlåter att göra som vi borde ha gjort. Vi har den grundtryggheten att Kristus är vår försvarare, vår nådastol också i våra vardagsliv, hans blod övertäcker lagens dömande krav. Vi går fria genom tron på honom. Däremot ska vi inte ha Kristus som täckmantel för att leva ett utsvävande liv. Detta skulle vara att missbruka nåden. Som kristna vandrar vi alltså i nåden tack vare Jesus Kristus. Trots att nådastolen, Kristus Jesus och hans blod också är verksamt i vardagens ensamma stunder ska vi komma ihåg att isolation, ensamhet

och att vara borta från församlingssamlingen ofta är väldigt skadligt för en kristen. Gud har alldeles särskilt ge sina nådemedel till att användas i församlingen. (Mer om nådemedel i nästa nummer.)

Poängen med begreppet nådastolen i Nya testamentet är att Kristus är själva uppfyllelsen av den gammaltestamentliga offer-tjänstens skuggbild. Nu behövs inte längre några djuroffer. Kristus har offrats en gång för alla på Golgata, och det räcker. Begreppet nådastolen betyder alltså för oss idag att Kristus själv som med sitt blod täcker över lagens tavlor som finns i förbundsarken så att de inte har makten att fälla den som tror på Jesus. Lagen i sig själv är god och Guds vilja, men eftersom vi människor inte kunde uppfylla lagen gjorde Jesus det. Han blev vår nådastol genom sitt rättfärdiga liv, sin död och uppståndelse. Han står nu mellan oss och lagens fällande dom. I oss själva hade vi fallit om domen hade avkunnats för våra gärningars skull. Vi har inte levt upp till buden. Men vi är inte längre i oss själva. Vi är rättfärdigförklarade i Kristus Jesus som en gåva genom tron på honom. Var tröstad! Kristus utgöt sitt blod för dig och han bär själv fram sitt blod inför Fadern i himmelen.

När du tror på Jesus har du honom som din försvarare, din nådastol. Därför vågar vi gå fram till nådens tron. Vi vågar bekänna våra synder och lägga fram dem i ljuset och vi vågar också tro dem vara försonade. Kristus är vår försvarare och frälsare. Genom tron på honom räknas vi också som fullkomliga, rättfärdiga och rena.

Förlåten rämnade när Jesus dog och vägen in till det allra heligaste är inte bara öppen varje år eller bara varje vecka, utan till och med varje dag och varje stund. Himlen står öppen för den som tror på Jesus Kristus.

KAN MAN FÅ FÖRLÅTELSE RAKT FRÅN GUD? BEHÖVER MAN FÖRLÅTELSE FLERA GÅNGER?

Fråga: *Vi har tidigare blivit lärda att man inte skall be rakt till Gud om förlåtelse, utan att det skall förkunnas av en kristen. Jesus säger i bönen Fader vår att vi skall be »Förlåt oss våra skulder, såsom ock vi förlåta dem oss skyldiga äro«. Om denna bönerad har vi även fått en sådan undervisning att Jesus inte menar att vi får förlåtelse, utan att det endast betyder att vi skall förlåta andra på samma sätt som Gud förlåter oss. Kan man be rakt till Gud om förlåtelse?*

Svar: Ja, det kan vi. Varför? Vi har i Herrens bön i vilken vi, som redan är Guds barn, har förmånen att åkalla vår Fader. Om vi då ber följande: »Förlåt oss våra skulder, såsom ock vi förlåta dem oss skyldiga äro«. Tror vi då på både den första delen och den andra delen i bönen om förlåtelse? Tror vi inte att vi har bett om förlåtelse rakt till Gud, Fadern när vi i början av bönen säger: »Fader vår som är i himmelen«? Vi måste tro att Jesus inte har lurat oss när han har lärt oss att vi troende kan be om förlåtelse rakt till Fadern. Vi vill dessutom också tro att han både hör och förlåter oss när vi ber honom om förlåtelse.

Vi ser i psalmisten David ett exempel på en person som bekänner rakt till Gud. Han skriver i den 19:e psaltarpsalmen, en klagande, innerlig bön rakt till Gud som både kan bekännas gemensamt i församling och i det enskilda: »Vem märker själv hur ofta han felar, förlåt mig mina hemliga brister.« (Ps 19:13) Det som man ändå ska komma ihåg är att det även finns möjlighet att få förlåtelse genom bikt och enskild själavård. Ibland kan det vara väldigt viktigt att tala ut om de synder som plågar och få höra att förlåtelsen gäller för just dig. Man kan även be Gud om förlåtelse i mässans syndabekännelse tillsammans med församlingen och

där också få höra förlåtelsens ord. Förlåtelse får man även i nattvardens sakrament och genom det predikade ordet. Med andra ord kan man konstatera att Gud är en förlåtande Gud och att han har gett oss många olika sätt att bekänna och få förlåtelse.

Fråga: *Behöver vi förlåtelse flera gånger?*

Svar: Ja, vi behöver ofta förlåtelse eftersom vi inte är syndfria. Skulle vi kristna vara utan synd så skulle vi inte behöva förlåtelse fler gånger. Kampen mellan Anden och köttet pågår ständigt i våra liv och vi faller i synd dagligen. Därför behöver vi också förlåtelse dagligen. Däremot behöver vi inte leva i rädsla ifall vi skulle ha glömt att bekänna någon synd. Syndabekännelsen får inte bli en lag, eftersom en sådan lag är omöjlig att följa. Vi kan inte bekänna alla synder, precis som David sade i psaltarpsalmen ovan. Vi litar i alla stunder på Guds nåd. Annars blir det för tungt att vara en kristen.

Många saker i Bibeln antyder att vi syndar dagligen, men också att förlåtelsen behövs dagligen. I Bönen Fader vår ser vi hur Jesus lär oss hur vi ska be. Vi tror ju att Jesus inte bara menar att vi skall be bönen en gång utan att bönen blir en del av våra liv som vi alltid kan be och veta att det vi ber är enligt Guds vilja. Det som ändå är viktigt att tänka på är att vi hela tiden är samtidigt både syndare och rättfärdiga under hela vårt liv.

För att ännu försäkra oss om att Gud vill ha gemenskap och inte vill lämna oss i ovisshet om sin vilja med oss har han gett oss sina nådemedel. Om det får ni läsa i nästa nummer då vi publicerar »Q&A – del 2«.

Välsignad påsk! +

Kevin Nyfelt,
ungdomsarbetsledare

Tankar om framtiden

DET GAMLA ÄR FÖRBI, något nytt är i varande. Hur många människor ser inte ivrigt efter en bättre framtid? Hur svårt kan det inte vara att leva här och nu? Det här är ett fenomen som många människor konfronterar i sina liv. Nuet är egentligen ett mycket viktigt tillstånd. Om man flyr för mycket från det nu existerande tillståndet kan tillvarons mening ibland gå en förbi. Gud har skapat oss till att ta emot varje stund i livet som givna av Gud och värda att beakta. Visserligen brukar man betrakta vissa milstolpar som särskilt viktiga ögonblick i ens liv. Dessa ögonblick är värda att minnas.

Som kristen får man dock ta emot livet som en gåva, skraddarsydd för varje enskild individ här i världen. Våra liv och stunder är inte jämförbara, var och en av oss har fått en egen lott i livet. Vi har alla utmaningar på olika håll i våra liv. Men trots det får vi vara tacksamma för det liv Herren gett oss. Vi människor vill gärna

ha kontrollen över våra liv och ibland försöka planera våra liv i detalj, men också de här planerna får vi överlämna i Herrens händer.

»Med handen i plogen och hjärtat i himlen«, sägs det i ett känt ordspråk. Det här ordspråket beskriver hur vi kan leva våra liv. Mitt i svårigheterna så får vi bli tröstade i hoppet om en bättre framtid. Av nåd får vi människor bli ibland omruskade, så vi kan dras ännu närmare vår himmelske Fader. »Trygg kan jag lämna mitt liv i Hans händer, aldrig, nej aldrig Han vilse mig för« – ja, enligt den här sångens ord får vi leva våra liv. Även om framtiden kan te sig osäker och oviss, så kan positiva överraskningar vänta bakom dörren. Vi får leva våra liv, ständigt med Herren Jesus vid vår sida, Han glömmer inte sina älskade barn. Det gamla är förbi, framtiden har vi ännu inte sett, men idag hjälper Herren. +

Magnus Enlund

ALLT ÄR MÖJLIGT FÖR DEN SOM TROR



JAG FÖDDES I EN VANLIG sydösterbottnisk familj där kristendomen bara fanns närvarande i form av begravningar, bröllop och kyrkliga högtider. Jag gick aldrig i söndagsskola, men konfirmationsundervisningen deltog jag i, eftersom det hörde till traditionen och man genom den också fick rätt att vid behov fungera som fadder.

När jag började högstadiet skilde sig mina föräldrar, och det gjorde inte direkt tonårstidens utmaningar lättare. Jag provade både tobak och alkohol, men lyckligtvis var droger inte vanliga på min hemort Seinäjoki på den tiden.

När jag började mitt sista år i gymnasiet skedde en stor ungdomsväckelse i Seinäjoki. Också i min dåvarande klass fanns några troende. Då sade jag till mina krogkompisar: Släpp mig bara inte in i det där gänget!

En dag bjöd en klasskamrat mig till Kansanlähetyksen ungdomssamling på fredag kväll

och jag tänkte att varför inte, jag kan väl följa med en gång. Jag tänkte att jag ändå skulle hinna ut till krogen med de andra vännerna på lördagen. Då visste jag förstås inte att den krogkvällen aldrig skulle bli av. Den där ungdomssamlingen blev en vändpunkt i mitt liv, som visade mig vad Kristi kärlek är. Den strålade från de unga som var där och hördes genom deras körsång, så att jag blev riktigt avundsjuk. De hade något som jag inte hade – Jesus!

Jag kom till tro i december 1991. När jag började studera vid universitet i Uleåborg på hösten 1992, började jag sakna mina trosvänner och särskilt gemenskapen med andra troende. Jag upplevde inte att jag hittade någon hemförsamling i Uleåborg. År 1994 gick jag med i Seinäjoki Pingstförsamling, där jag var aktiv så ofta jag hann vid sidan av studierna.

Efter att jag blivit färdig matematiklära-

re stannade jag kvar i Uleåborg för att arbeta. Mina vänner började småningom hitta partners och flytta bort från staden. Jag började också be om en livskamrat. En vän sade att man nog kan framföra önskemål till Gud, om vad man hoppas på. Så jag bad: Ge mig, Herre, en troende lärare, som inte tycker om vitlök. Och vad hände? Jag hittade Johan, som på beställning.

Sommaren 2000 firade vi bröllop i Seinäjoki, men flyttlasset gick till Källby, eftersom Johan trots allt var från Pedersöre och jag var beredd att flytta vart som helst. Jag tänkte att om Herren har ordnat en man till mig, så hittar han väl också ett arbete till mig. Och så blev det! Allt är möjligt för den som tror, som det ju också står i Bibeln.

Livet i Källby tog sin början. För mig började jakten på nya vänner. Johans vänner fruar hade en syjunta, genom vilken jag lärde känna nya vänner. Jag hittade också en finskspråkig kör i Jakobstads finska församling, där jag hann sjunga i 20 år.

Vi hade länge önskat oss barn och vi hade sagt till Gud att vi skulle åka till Japan på volontärarbete om inget annat skulle komma emellan före februari. Resan blev inte av, testet visade positivt i januari 2002.

Vårt andra barn föddes år 2005 i ett nytt hus på Källforsleden och vi levde våra livs mest hektiska år. Vi var så tacksamma till vår himmelske Far för allt vi hade.

Under alla dessa år hade vi inte rotat oss i någon enskild församling, men behovet av att höra Guds ord har alltid funnits nära hjärtat. Vi har besökt olika församlingar och sett gudstjänster på nätet, men i Flyngängens bönehus har vi alltid blivit varmt mottagna och lärt känna många underbara vänner. Vi är ju barn till samma Far, systrar och bröder!

När jag ser tillbaka på mitt liv ser jag tydligt Guds ledning i varje sväng. Gud har stängt och öppnat dörrar. Han har alltid vandrat vid min sida och redan i förväg förberett nästa steg. Till exempel kändes flytten bort från våra barns barndomshem till en början som en omöjlig tanke. Hur skulle vi någonsin kunna lämna vårt första egna hus? Men Gud hade också där en färdig plan. Han hade redan en familj i åtanke, och allt ordnade sig som på »Strömsö«.

I vårt nya hus i Torp kan vi med gott mod fortsätta livet och se vad Gud har planerat för oss under de kommande dagarna. Vi har många vänner som är värda mer än guld. Vi tackar Gud också för dem.

Som sammanfattning kan man konstatera, som det sjungs i en sång: Hela vägen går han med mig, o vad kan jag önska mer? +

Marjo Nylund

Gemenskapsdag för kvinnor och män

HUR SKA JAG SOM KRISTEN FÖRHÅLLA MIG TILL ISRAEL I DAG?

Lördag 18.4.2026 kl. 13–18 i Bosund bönehus
Medverkande: Markus Ventin, Boris Salo, Tomas Sandell,
Peter Östman, Peter Fagerholm



EN GÅVA GIVEN AV NÅD

Guds frid! Jag har heter Nils Bertil Heikka och bor i Luleå. Jag har blivit ombedd att dela en text till tidningen, så jag delar den till er så att ni får välja om ni publicerar den. Den är skriven direkt på Facebook så jag kopierar bara in texten här.

En liten betraktelse med reflektioner på temat: Spelar det någon roll om vi är frälsta av tro eller av nåd – och varför är det egentligen så svårt för oss att landa i det?

Livet är fullt av osäkerhet och någon har sagt på en arbetsplats att vi behöver vara utrustade med en »osäkerhets tolerans« för att klara av alla krav. I det andliga livet känner vi också krav och osäkerheter. Det andliga utbudet är enormt och inte lätt att navigera i. Kan man hitta en fast punkt någonstans?

När våra egna tankar anklagar oss behöver vi en grund som ligger utanför oss själva. I Efesierbrevet 2:4–10 läser vi:

»Men Gud, som är rik på barmhärtighet ... av nåden är ni frälsta genom tron, och

det inte av er själva, det är Guds gåva, inte av gärningar, för att ingen ska berömma sig.«

Frälsningen vilar alltså på Guds nåd och inte på vår förmåga. Det handlar inte om vad vi har gjort eller presterat.

Vi lever i en tid där vi ständigt förväntas visa upp en lyckad fasad. Vi jämför oss omedvetet med andras karriärer, utseenden och prestationer och känner oss ofta sämre i jämförelse. Denna stress tar vi lätt även med oss in i det andliga livet, där vi mäter oss mot andras fromhet eller inre frid.

Men inför Gud finns ingen poängtavla! Vi behöver inte snegla på andras prestationer. Du kan inte, och ska aldrig, jämföra dig med någon annan inför den Högste. Jesus gjorde precis allt. Det finns absolut ingenting kvar för dig att bidra med. Gud ser inte på hur du mäter dig mot någon annan, utan han ser bara på Jesu fullbordade seger för din skull.

När Jesus hängde spikad fast i korset mitt emellan två rövare (grovt kriminella) för att tillsammans med dom avrättas. Den

ena hånade Jesus medan den andra kände sin skuld och bad Jesus komma ihåg honom när han kommer till himlen. Han hade inga religiösa meriter, inget heligt liv att visa upp och han hann förmodligen aldrig ens döpas. Han sträckte bara ut sin tomma hand i total hjälplöshet och tog emot Jesu löfte: »Idag skall du vara med mig i paradiset.« Detta är nådens företrädare – det är Guds ord, och inget annat, som frälser.

Men för oss som lever kvar i vardagens strid har Gud gett konkreta vapen för att tysta tvivlet. Om Anklagaren viskar: Visst lovade Jesus rövaren himlen, men vad har du för bevis på att det gäller just dig? Då får du peka på ditt Dop. Dopet är inte din prestation, det är Guds objektiva sigill på din kropp. Det är där Han satte sitt namn på dig och juridiskt fastställde att löftet till rövaren nu även tillhör dig. Du behöver inte »känna« dig frälst; du är märkt av Gud.

Om vi tittar på vår egen tro så ser vi att den varierar från dag till dag, helt beroende på hur vi mår och känner oss. Frälsningen är en gåva given av nåd (som betyder utan förtjänst). Vi faller inte ur nåden för att vi har kalla eller varma känslor, utan vi får luta oss mot Guds nåd istället för vår egen dagsform. Tron är bara den tomma handen som tar emot. Om vi vilar i vår tro, vilar vi i vår egen svajiga förmåga. Men om vi vilar i nåden, vilar vi i Guds orubbliga beslut.

Varför drabbas vi då av så mycket skuld-känslor och kan till och med fördöma oss själva? Det beror på att vår yttre människa, som till grunden drivs av egoism och stolthet, och vår inre människa, som leds av Anden, står i kollision med varandra. Här kliver »Anklagaren« in och pekar på oss för att skapa tvivel.

Men en kristens frid ska inte vila på känslor, inte ens på tron utan på ett aktivt beslut av den Högste – ett giltigt juridiskt dokument.

I Romarbrevet finner vi vilken ställning vi har inför Gud, och det bekräftas och förstärks i tre steg som krossar varje anklagelse och ger oss en mark som aldrig kan vika:

RÄKNADES HONOM TILL RÄTTFÄRDIGHET (Rom 4:3–5; *Logizomai*): Det börjar med ett gudsomligt bokföringsbeslut. Gud har fört över hela Jesu rättfärdighet på ditt konto. Din skuld är raderad och ersatt med hans rikedom.

FÖRKLARATS RÄTTFÄRDIGA (Rom 5:1; *Dikaióō*): Det stegras till en juridisk dom. Domaren slår klubban i bordet och förkunnar: »Icke skyldig!« Det är ett faktum som ger dig en objektiv frid med Gud som ingen kan ta ifrån dig.

NÅD SOM VI NU STÅR I (Rom 5:2; *Histémi*): Här når vi kulmen: Du står i nåden. Det är inte en tillfällig gästplats, utan en permanent och orubblig position. Du står fast, även när dina känslor stormar, när marken under dig skakar och djävulen anklagar dig.

Vi behöver vandra i daglig ånger och bättring – inte för att förtjäna nåden, utan för att leva i den. Genom *Metanoia* (sinnesändring) och *Shuv* (omvändelse) vänder vi oss ständigt bort från vår egen kraft och tillbaka till Guds väg. Kraften att leva som kristen kommer inte från att vi har blicken på oss själva och kämpar hårdare, utan från att se på Jesus och vila så i löftet om förlåtelsen att synden förlorar sin lockelse.

På korset ropade Jesus: »Det är fullbordat« (*Tetelestai*). Det är det eviga kvittot som Gud räcker åt oss, och som vi får se och smaka på om och om igen. Det står fast. Idag, imorgon och för alltid. +

Fridshälsningar,
Nils Bertil Heikka



Minnesord över Sven Granholm

»Jag har kämpat den goda kampen, jag har fullbordat loppet, jag har bevarat tron. Nu ligger rättfärdighetens segerkrans i förvar åt mig, som Herren den rättfärdige domaren, skall ge mig på den dagen« (2 Tim 4:7–8).

VÅR KÄRA FAR FICK HEMBUD den 28 januari 2025. Han uppnådde en hög ålder och skulle ha fyllt 90 år till sommaren. Hans sista levnadsår präglades av många sjukdomar och när hemmaboendet blev ohållbart fick han bo på Sandlunden de sista månaderna i livet. Dagen innan pappa dog togs han in på Malmska sjukhuset. Där fick vi anhöriga samlas runt hans bädd och sjunga hemlandssånger, be och förkunna om syndernas förlåtelse. Det blev en dyrbar dag som vi är tacksamma över.

Vår mamma fick hembud 18 år tidigare, och vi såg att pappa hade det ensamt och inte så lätt, därför gladdes vi när han hittade en ny livskamrat i Benita. De fick 16 lyckliga år tillsammans.

Jordfästningen i pappas hembygdskyrka i Larsmo 8.2 förrättades av Kurt Hellstrand. Han talade dyrbart om hur viktigt det är att vara redo för döden och vara vakande. Det är en påminnelse för oss alla.

Minnesstunden hölls i Risöhall bönehus. Där predikade Per Svenfelt från Jesaja 38; Hur vår livsväv skärs av och om vad som är det viktigaste i livet. Att Sven också ville lära om Jesu försoningsgärning, att man tror synderna förlåtna i Jesu namn och blod. Flera andra berättade minnesord och höll bl a fram att pappa varit en mycket flitig skribent, speciellt i Sions missionstidning. Pappa var söndagsskollärare i många år och fungerade som tolk. Han blev kallad till stormöten både i Finland och Sverige. Vi barn fick också följa med på dessa välsignade resor.

Vi är tacksamma över att ha fått äga kristna föräldrar som lärt oss vad som är det viktigaste i livet, om var vägen går till himlen. Vila i frid kära pappa tills vi möts igen. +

Barnen



Kurser för organister och tolkar i Skutnäs bönehus

Lördagen den 27 september 2025 hölls en kurs för organister och pianister inom LFF i Skutnäs bönehus. Omkring tjugo deltagare fanns på plats. Konsertorganist **Markus Wargh** undervisade om koralspel och improvisation. På kvällen ordnades en sångstund, som också spelades in, i Pedersöre kyrka med **Markus Wargh** som organist.

Onsdagen den 28 januari 2026 hölls en kurs för tolkar inom LFF i Skutnäs bönehus. Omkring tjugo tolkar deltog, tillsammans med två predikanter. Till programmet hörde föreläsningen *Konsten att tolka* av diplomöversättare **Aune-Inkeri Björkström** och diskussioner. Predikanterna fick också ge sin syn på tolkning.

Prenumerationer

PRISER

Finland

Prenumeration: 45 euro

Gåvoprenumeration: 25 euro

Sverige

Prenumeration: 48 euro

Gåvoprenumeration: 28 euro

Obs! Betalningarna i euro.

Norge

Prenumeration: 48 euro

Gåvoprenumeration: 28 euro

Obs! Betalningarna i euro.

Övriga

Prenumeration: 48 euro + frakt

Obs! Betalningarna i euro.

Sions Jultidning ingår i prenumerationspriset.

LFF erbjuder tidningen gratis under ett år till nygiffa par.

PRENUMERATIONER I FINLAND

Adresskorrigeringar/register

+358 44 977 5374 (genom textmeddelande)

• elin.nyfelt@lff.fi

Obs! Flyttningsanmälan till Magistraten gäller enbart officiella instanser, inte tidningsprenumerationer.

PRENUMERATIONER I SVERIGE

Hans Rahkola, Piponsvägen 10,
95334 Haparanda

+46 70 242 2766 • hans.rahkola@gmail.com

PRENUMERATIONER I NORGE

Sara Olsen, Borrasveien 17, 9517 Alta
+47 91165805

FAKTURERING

Antero Heikkilä

+358 500 260 539 • antero.heikkila@multi.fi

TALTIDNING

Sions Missionstidning finns även som taltidning på CD. Prenumerationspriset är detsamma som för papperstidningen. Kontaktperson för taltidningen är Vesa Pöyhtäri:

+358 44 217 5410 • vesa.poyhtari@lff.fi



Kandidatexamen i teologi från Helsingfors eller Göteborg

Ansökan till **Suomen teologinen instituutti** (STI) bibeltroende kandidatexamen i teologi har öppnats för år 2026. STI erbjuder möjlighet att studera en engelskspråkig examen (bachelor) i samarbete med norska Fjellhaug International University College (FIUC). Examen är en europeisk högskoleexamen och ger möjlighet till fortsatta magisterstudier vid olika universitet. Det är möjligt att få statligt studiestöd. Undervisning hålls på engelska och finska. Tentamen görs på engelska.

Om du hellre vill studera på svenska erbjuder **Församlingsfakulteten i Göteborg** (FFG) samma examen, i samarbete med FIUC. Undervisning på engelska och svenska, tentamen på engelska. FFG är STI:s systerorganisation i Sverige.

För mer info, se sti.fi eller ffg.se.